

27 juni 2018

Fietsblog GLD-16: via de Gelderse Poort naar Duitsland

Koeien hebben op mijn ronde langs de grenzen van Gelre mijn bijzondere belangstelling. Dus wanneer ik in Kekerdom een stel Lakenvelders zie staan bij een vroeg 19e -eeuwse boerderij, zie ik dit als goede gelegenheid voor een foto. Ik heb echter de indruk dat de vrouw die verderop in de zon in de tuin zit het idee kreeg dat ik haar fotografeer, dus ik roep alvast maar “Het gaat me om de Lakenvelders”. Waarop haar echtgenoot met ontbloot bovenlijf de schuur uit komt en even hard terugroept “Maar het zijn geen Lakenvelders”. Lakenvelders zijn makkelijk herkenbare koeien: de kop en

kont zijn zwart, daartussen is een mooie band wit. Alsof de koeien een wikkel om zich heen hebben. Wie de eerste Lakenvelder ooit gefokt heeft is een onderwerp van strijd tussen de Friezen en de Schotten. Schotten zijn net als Belgen en Duitsers onze grensburen en in het verleden hebben we veel landbouwproducten en vee uitgewisseld. De Schotten hebben de Lakenvelder misschien niet gecreëerd, maar wel doorgefokt. De Schotse Lakenvelder heeft inmiddels geen horens meer. En daar was de meneer met wie ik in gesprek raakte het helemaal niet mee eens. Dus kruiste hij een vrouwelijke Schotse Galloway, dat is zo'n bruine, langharige knoeperd, met een slanke Friese Lakenvelder. Om zo het beste van beide te krijgen: de Kekerdome Lakenvelder. Met deze gewaagde actie schopt hij flink tegen verschillende heilige huisjes aan. Verderop woont een Baron die ook Lakenvelders fokt, en die vindt zijn beesten maar wangedrochten. "Maar hoe zou je uit twee prachtige beesten nu iets lelijks kunnen maken? Beide ouders zijn bovendien stamboekvee, dus wat valt er te klagen? Sommige mensen leggen de grens wel erg scherp en hechten meer aan regels dan aan het leven zelf."

De boerderij waar het stel sinds kort in woont, is gebouwd als pensioenvoorziening voor Pruisische officieren, die hier tot 1816 nog de dienst uitmaakten. Net als bij Elten waar ik gisteren doorheen fietste, is de grens hier niet helemaal duidelijk. Soms spreekt men voor het oostelijke gedeelte van de Ooijpolder nog steeds over de Duitse polder. En net als in Elten wonen hier rijkere Nederlanders en Duitsers door elkaar in de schitterende boerenhoeven met zicht op zowel het water als op de stuwwal bij Nijmegen. En ook hier verbaas ik me weer over de welstand van de boerderijen die nog in bedrijf zijn. Alles staat hoog of is net geoogst. Terwijl dit gebied lang waardeloze grond is geweest: laaggelegen overstromingsgebied diep uitgeslepen door het smeltwater van een van de laatste ijstijden. Dat smeltwater bracht overigens veel zand en grind mee, dat nu door indrukwekkende installaties uit de grond gehaald wordt, gezeefd en verdeelt over bergen van verschillend formaat. Ik vind het leuk om er even naar te staan kijken, het lijkt op een gigantisch computergame waarin je ook allerlei grondstoffen moet verzamelen om een level verder te komen. In Zuid-Limburg zijn de kolenmijnen dan wel gesloten, maar hier gaat het delven gewoon door.

Wanneer ik de Ooijpolder uitfiets, kom ik aan de voet van de stuwwal, die in de ijstijd door een gletsjer is gevormd. Degene die deze route voor me heeft uitgestippeld moet er voor vandaag lol in gehad hebben. Ik kom op de Holleweg Berg en Dal binnen. In 860 meter klim ik 74 meter omhoog, met een helling van 11,6% als zwaarste stukje. Het heet hier niet voor niets de Duivelsberg. Want Duivels is het, wanneer ik enkele honderden meters verder, gewoon diezelfde hoogte weer afdaal.

De laatste kilometers van mijn fietstocht vandaag zijn mooi, want het landschap gloeit licht en ik heb prachtige vergezichten. Bovendien weet ik waar ik naartoe fiets: in Grafwegen ben ik 23 mei begonnen met mijn ronde van Gelre. Ik ben nu 28 blogs verder en heb het Rivierenland, de Veluwe en de Achterhoek achter de rug. Wat overblijft is het Overkwartier. Ik heb er zin in, vooral de Duitse kant wordt voor mij een heel nieuw gebied om te ontdekken. Het is bijna alsof de reis nu pas begint.

Zelf deze route ontdekken?

Bovenstaande blog gaat over [traject 16](#) van de route [Fietsen over Grenzen](#). Dit traject loopt van Millingen aan de Rijn naar Grafwegen. [Lees meer over dit traject.](#)

Geschreven door Marc Beek

Mijn naam is Marc Beek (54 jaar, Harderwijk) en ik ga Fietsen over Grenzen. Ik ben een ervaren vakantiefietser, dus weet mijn tempo aan te passen aan de schoonheid van het landschap en de bezienswaardigheden op de route. Al fietsend ga ik op zoek naar de geschiedenis van toen en dat in woord verbinden met het leven van nu. Want die grens uit het verleden vormde dan wel ooit een barrière, vaak was het ook een aanmoediging om grenzen te verleggen.

Deel deze pagina op social media:

